

MIJN VLAKKE LAND

94

Brel, Jacques (1929 – 1978)

Liesbeth List

*Wanneer de Noordzee koppig breekt aan hoge duinen
En witte vlokken schuim uiteenslaan op de kruinen,
Wanneer de norske vloed beukt aan het zwart basalt
En over dijk en duin de grijze nevel valt,
Wanneer bij eb het strand woest is als een woestijn
En natte westenwinden gieren van venijn,
Dan vecht mijn land, mijn vlakke land.*

*Wanneer de regen daalt over de grauwe perken,
Op dak en torenspits van hemelhoge kerken,
Die in dit vlakke land de enige bergen zijn,
Wanneer onder de wolken mensen dwergen zijn,
Wanneer de dagen gaan in domme regelmaat
En bolle oostenwind het land nog vlakker slaat,
Dan wacht mijn land, mijn vlakke land.*

*Wanneer de lage lucht vlak over 't water scheert,
Wanneer de lage lucht ons nederigheid leert,
Wanneer de lage lucht er grijs als leisteem is,
Wanneer de lage lucht zo vaal als keileem is,
Wanneer de noordenwind de vlakke vierendeelt,
Wanneer de noordenwind er onze adem steelt,
Dan kraakt mijn land, mijn vlakke land.*

*Wanneer de Schelde blinkt in zuidelijke zon,
En elke Vlaamse vrouw flaneert in zon-japon,
Wanneer de eerste spin zijn lentewebben weeft
Of dampende het veld in juli-zonlicht beeft,
Wanneer de zuidenwind er schatert door het graan,
Wanneer de zuidenwind er jubelt langs de baan,
Dan juicht mijn land, mijn vlakke land.*

Jacques Brel was een Belgische zanger, componist en tekstschrijver die in de vroege jaren zestig uitgroeide tot een internationale vedette. Hij beschouwde zichzelf als een Franstalige Vlaming en sprak nauwelijks Nederlands. Hij was met zijn flamboyante levensstijl voor velen en cultfiguur. Maar hij was ook omstreden vanwege zijn kritische, vaak spottende teksten over de Vlaamse Beweging en het leven onder de vleugels van de rooms-katholieke Kerk. Hij schreef echter ook diverse lofzangen op het Vlaamse

land en de Vlaamse vrouwen. Het lied dat ik heb gekozen, is daarvan – vind ik – het mooiste voorbeeld. Het betekende voor mij de eerste echte kennismaking met zijn werk. Ernst van Altena vertaalde vrijwel al zijn liederen in buitengewoon fraai Nederlands. Liesbeth List zette het op de plaat en zo heeft dit lied met zijn geweldige orkestratie furore gemaakt in Nederland. Ik hoor het ontzettend graag en de manier waarop List de laatste woorden zingt is wat mij betreft onnavolgbaar. Wie dit lied hoort moet wel van Vlaanderen met zijn lage luchten gaan houden: *dan juicht mijn land, mijn vlakke land.*

Wat een poëzie! Daar kan geen ‘moderne dichter’ met de vaak onbegrijpelijke, aritmische teksten tegen op.